

Дѣдо Господь рекълъ:

— Хайде, било що било! Забравихъ всичко и ви простихъ. Трудътъ ти, Адаме, да бжде благословенъ, а ти, Ево, да бждешъ честита майка на добри деца.

И започналъ Господь да благославя едно по едно децата:

— Ти ще управлявашъ царства и ще владѣешъ голѣми земи!

— Ти ще станешъ сждникъ и ще издавашъ мждри закони!

— Ти ще служишъ на хората и ще ги осво-бождавашъ отъ робство!

— Ти ще просвѣщавашъ хората!

— Ти ще ги лѣкувашъ!

— Ти ще печелишъ много пари и ще помагашъ на бедни и болни!

Едно по едно се изредили децата предъ Господа и всѣко получило по една хубава благословия.

Домъчнѣло на Ева за другитѣ деца въ плѣвника. Рекла си: нищо, че сж мръсни. Господь е добъръ и все ще имъ даде нѣщичко. Изтичала до плѣвника и ги измъкнала. Дѣдо Господь се почудилъ, като видѣлъ мръснитѣ дечурлига.

— Господи, и тѣ сж мои. Благослови ги.

— Всичко получиха тѣхнитѣ братчета и сестричета.

— Дай по нѣщичко и на тѣхъ. Моля ти се, Господи!

— А защо сж такива мръсни?

— Домързѣло ги да се измиятъ.

— Ехъ, само на трудолюбивия работата е благословена. На мързеливия, каквото и да подаря, ще отиде напраздно. Мързелътъ съ нищо не се надвива!

Така рекълъ дѣдо Господь и напустналъ кжщата на Адамъ и Ева. А мързеливитѣ деца станали крадци, лѣжци, разбойници.

Вѣра Б. Фолъ